VÂNĂTORII DE COMORI

PRADA DE LA ANTIPOZI

JAMES PATTERSON
și CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTRAȚII DE
JULIANA NEUFELD

Traducere din engleză de Sorin Petrescu

CORINT JUNIOR

Redactare: Adelina Dragomir
Tehnoredactare: Cristina Gvinda

James Patterson and Chris Grabenstein
Treasure Hunters: The Plunder Down Under
Copyright © 2020 by James Patterson
Illustrations by Juliana Neufeld
This edition arranged with Kaplan/De Fiori Rights through GRAAL

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT BOOKS.
CORINT JUNIOR este marcă înregistrată.

ISBN: 978-973-128-763-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES
Vânătorii de comori - Prada de la antipozi / de James Patterson și Chris Grabenstein ; il. de Juliana Neufeld ; trad. din engleză de Sorin Petrescu. - București : Corint Junior, 2020

ISBN 978-973-128-763-8

I. Grabenstein, Chris
II. Neufeld, Juliana (il.)
III. Petrescu, Sorin (trad.)

821.111

PARTEA ÎNTÂI

MINUNILE DE LA ANTIPOZI

CAPITOLUL I

Ştiţi ce se găseşte între Insulele Hawaii şi continentul-insulă Australia?

Apă!

Grămezi peste grămezi de apă! Jumătate de ocean de chestie sărată şi de alge.

Navigam pe drumul ăsta pentru că mama şi tata ne promiseseră că noi, familia Kidd, vom explora, într-o bună zi, când vom fi mari, fiecare continent de pe planetă în parte. După Australia, nu ne va mai rămâne decât Antarctica, deşi nu-s sigur peste ce comoară am putea da pe tărâmul pinguinilor. Poate un cufăr de gheaţă al piraţilor, plin cu acadele.

Unchiul Richie „Poppie“ Luccio era şi el cu noi la bordul *Rătăcitei*, care, ştiu, nu e cel mai bun nume pentru o ambarcaţiune, mai ales atunci când navighezi pe un ocean care acoperă peste 156 de milioane de kilometri pătraţi. Ai o grămadă de kilometri adânci şi pătraţi în care să te pierzi!

Poate că vi-l amintiţi pe unchiul Richie din ultima noastră aventură, acasă, în Statele Unite. El ne-a ajutat pe mine, pe Beck, pe Storm şi pe Tommy să localizăm câteva comori americane de mult pierdute şi să păstrăm tărâmul libertăţii şi căminul celor viteji[1] aşa cum este. LIBER.

Unchiul Richie este unchiul favorit al mamei. El a luat-o în prima ei excavaţie arheologică pe când era mai mică decât Beck şi decât mine (noi avem 12 ani). Este un tip cu nasul pe sus şi vijelios, care ţi-ar putea aminti probabil de Teddy Roosevelt (nu că l-ai fi întâlnit vreodată pe Teddy Roosevelt, dar pricepi ce vreau să spun).

— Hei, pământ! strigă Storm de pe prăjina de la prova. Este coasta Tongăi! Îi recunosc culmile vulcanice!

Fireşte că da. Sora noastră mai mare Storm are ceea ce se numeşte o memorie fotografică.

---

1. *„The land of the free and the home of the brave“*. Autorul acestor cuvinte — „tărâmul libertăţii şi căminul celor viteji“ — este Francis Scott Key, el scriindu-le în 1814, iar până în 1931, au fost versurile imnului Statelor Unite. (*n. trad.*)

Odată ce vede ceva (cum ar fi harta topografică a coastelor Tongăi, o ţară din Polinezia aflată la est de Noua Zeelandă), nu mai uită.

— Bravo, Storm! strigă unchiul Richie. Să-ţi ţii întotdeauna ochii în stele şi picioarele pe pământ!

— E ziuă, unchiule Richie, îi răspunse Storm. Nu e nici urmă de stea. Şi nici de pământ. Asta e o navă.

— Ah, o observaţie foarte exactă, Storm. Bravo ţie! Bravo, îţi spun!

— Adu-o, Tommy! strigă tata.

Tommy, cel mai mare copil Kidd, manevra timona, lăsând vântul să-i treacă prin părul ondulat, bănuiesc pentru cazul în care vreo sirenă l-ar lua la ochi.

— Aruncaţi ancora, Bick şi Beck! strigă mama. Pe urmă va trebui să executăm protocolul nostru de pregătire a prescufundării.

— S-a-nţeles! strigarăm la unison Beck şi cu mine.

De fapt, a fost un soi de „s-a-nţeles, s-a-nţeles“, la dublu, nu deodată.

Era timpul să ne îmbrăcăm costumele de scafandri şi să ne punem echipamentul de SCUFUNDARE.

Aveam să facem scufundări. Chiar lângă coasta Tongăi se afla un vas. Un vas denumit *Port au Prince*.

Doar că era *sub* apă.

Exact! Era o epavă. Şi, după cum spunea legenda, era plină cu comori!

CAPITOLUL 2

Am aruncat ancora şi ne-am pus costumele de scafandri.

În fine, toţi în afară de Storm şi de unchiul Richie. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea să se ude. În felul acesta, aduceau cu un soi de pisici. Din acest motiv, ieşirea pe mare şi navigarea pe ocean erau puţintel cam dificile pentru ei.

— Noi vom rămâne la bord şi vom păzi comoara pe care acest vas nobil o posedă deja, proclamă teatral unchiul Richie, arătând cu un deget spre cer.

— Şi probabil că o să ne facem câte un sandvici, adăugă Storm.

— Într-adevăr, spuse unchiul Richie. Ton cu secară ar merge de minune.

În timp ce scoteam la iveală costumele de scafandri, Storm ne-a ţinut o lecţie rapidă despre epava *Port au Prince*.

— Era un vas corsar englezesc, zise ea.

— Super, spuse Tommy. Vasele piraţilor sunt întotdeauna pline cu prăzile lor, şi nu cu genul de chestii sărate şi dezgustătoare pe care le vând la supermarket.

— Corăbiile corsare sunt diferite de corăbiile piraţilor, Tommy, îi explică Storm. *Port au Prince* era un vas corsar cu o împuternicire specială din partea Coroanei engleze, care-i dădea permisiunea să atace şi să prade vasele duşmanilor Angliei, Spania şi Franţa.

Tata preluă el povestirea. Avea un mod mult mai dramatic de a prezenta faptele.

— Şi, astfel, *Port au Prince* a intrat în apele tongoleze în anul 1806, în căutare de balene pe care le vâna pentru ulei, o marfă de preţ în acele timpuri. Cu toate acestea, vasul a fost repede capturat de şeful local, Finau Ulukalala al doilea, ai cărui războinici au masacrat majoritatea echipajului, inclusiv pe căpitan, după care au scufundat vasul cu tot cu comoara care se afla la bord.

— Ceea ce înseamnă că există o cantitate uriaşă de aramă, argint şi aur, zăcând acum pe epava aflată pe fundul mării, spuse Storm. Ca să nu mai amintim de numeroasele sfeşnice de argint, de crucifixurile bătute în pietre preţioase şi de potirele de aur.

— Oho! strigă Tommy, agitându-se pe punte cu labele lui de înot. Hai să facem treaba!

Ca întotdeauna, Tommy era primul pregătit să se scufunde.

— Faceţi perechile, spuse mama. Verificaţi-vă înainte de scufundare.

Beck şi cu mine ne-am verificat reciproc echipamentul, folosind tehnica FGEAF, pe care mama şi tata ne-au predat-o pe când eram doar nişte ţânci. Nu, FGEAF nu este zgomotul pe care-l fac oamenii când dau la boboci. Înseamnă că verifici Flotabilitatea, Greutăţile, Eliberarea rapidă, Aerul, după care dai OK-ul Final: inspectezi înotătoarele, masca şi tubul de oxigen, verifici luminile de scufundare, luând o busolă şi arătând mamei şi tatei degetele mari îmbrăcate în mănuşi.

În vreme ce Beck şi cu mine ne FGEAF-am unul pe celălalt, mama, tata şi Tommy se verificau şi ei unii pe ceilalţi.

— Suntem gata de plecare! declară tata. Nu uitaţi că este foarte important ca acolo jos să rămânem tot împreună.

Îşi fixă muştiucul în gură şi-şi coborî masca. L-am imitat cu toţii. Apoi, tata şi Tommy se aruncară de la pupa bărcii forfecând din picioare, în vreme ce Beck, mama şi cu mine ne lansarăm pe spate din laterală. E ca un fel de scufundare ghiulea cu susu-n jos. Mult mai marfă decât să dai din labele de înot când te arunci din barcă.

Ne regruparăm sub apă. Tata a consultat computerul de scufundări de pe ceasul lui şi a făcut o serie de gesturi din mâini, prin care ne spunea în care direcţie să dăm din picioare şi să înotăm.

Tuscinci arătam asemenea unui grup de peşti bine organizat, urmându-l pe tata în jos, într-o lume uimitoare de recifuri roz şi portocalii, în care peşti micuţi strălucitori, roşii şi albaştri, păreau să lumineze ieşind şi intrând în formaţiunile de coral.

Apoi, ceva lucitor îmi atrase privirea.

Un fulger argintiu.

Tata continua să ne ducă înainte.

Ceea ce făcu, foarte curând, ca obiectul lucitor să rămână *în urma* noastră.